

EL LLENGUATGE

Malgrat que

14/X/1926

Un dels nostres lectors, el pare escolapi Enric Dordal, ens manifesta la seva sorpresa per l'ús que hem fet, algun cop, de la locució conjuntiva malgrat que. Ús que es troba també en algun altre text aparegut al nostre diari. Segons el pare Dordal, malgrat és una preposició, no una conjunció. Addueix en suport de la seva afirmació que ni el Diccionari Fabra ni el Moll no recullen cap exemple de l'ús de malgrat com a conjunció (és a dir, integrat en la locució conjuntiva malgrat que) i ens insta que ens ocupem d'aquesta qüestió en aquesta secció mateix.

Potser convindria dir, en primer lloc, que són nombroses les locucions conjuntives formades amb una preposició o un adverb i el mot conjuntiu que. En podríem dir molts exemples: abans que, sense que, segons que, salvant que, ja que, encara que, així que, com que, etc., etc. Es una tendència natural de la llengua, el mitjà usual de què es val per tal d'enriquir el seu repertori d'instruments conjuntius necessari per a l'expressió de tots els casos de la subordinació gramatical. Això sol, naturalment, no demostraria la legitimitat de la locució malgrat que. Però podem indicar, com a argument concloent, que tots els gramàtics la inclouen, sense reserves, a les llistes de conjuncions concessives: el mateix Fabra, a la gramàtica de l'Institut i a la pòstuma (a l'apèndix de la segona edició), Badia i Margarit (Malgrat que no era culpable, fou sentenciat a mort), Jeroni Marvà, Miracle (N ha comprat dos, malgrat que ell s'hi oposava), Moll (Malgrat que sigui tan petita, ajuda a la casa), Arimany, Ruaix i, malgrat la nostra escassa autoritat, nosaltres mateixos, en un dels nostres tractats gramaticals.

ALBER JANE